

LBRIS

We know
books

Ann-Katrin Heger

Școala din Pădure

Tărâmul interzis

Ilustrații de Tina Nagel

Traducere din limba germană
de Iulian Bocai

2022

Cuprins

1. Mic-dejun în hamac	9
2. Oaspetele din pădure	20
3. Sughitul pestriț	37
4. Vine Paznicul Pădurii!	48
5. Nu e o pată albă!	72
6. Plimbarea-expediție	83
7. Podul peticit	92
8. Fifi	104
9. Copacul Noduros	125
10. Coco zboară din nou!	136

1. Mic-dejun în hamac

O rază de soare îl gădilă pe Mino pe burtică. Puiul de lup deschise mai întâi un ochi, apoi și pe celălalt.

În jurul lui, totul era cufundat în liniște. Nasul îi spuse că trei picături de rouă se rostogoleau încet pe o frunză.

Mino avea un miros foarte fin. Cu ajutorul lui, putea să-și dea seama exact câte ace erau în pinul cel mare de lângă luminișul lupilor, câte fire noi de iarbă crescuseră în poiană și câte chifteluțe vor fi la prânz.

Mino căscă și se uită în jur. Deasupra lui era luna plină pe care ursul Lenni, cel mai bun prieten al lui de aici, de la Școala din Pădure, i-o făcuse ca să poată să doarmă liniștit. Și asta pentru că luna plină, în loc să-l agite ca pe alți lupi, îl făcea pe Mino somnoros.

Lenni era fiul adoptiv al doamnei Kitty, directoarea Școlii din Pădure, așa că își petrecea vacanțele de vară acolo. Într-o astfel de vacanță făcuse Lenni cerul cu lună plină, din flori uscate, și-l pusese chiar în dreptul rădăcinilor între care dormea Mino. Mino putea să-l tragă ca pe un oblon când se ducea noaptea la culcare.

Minunat!

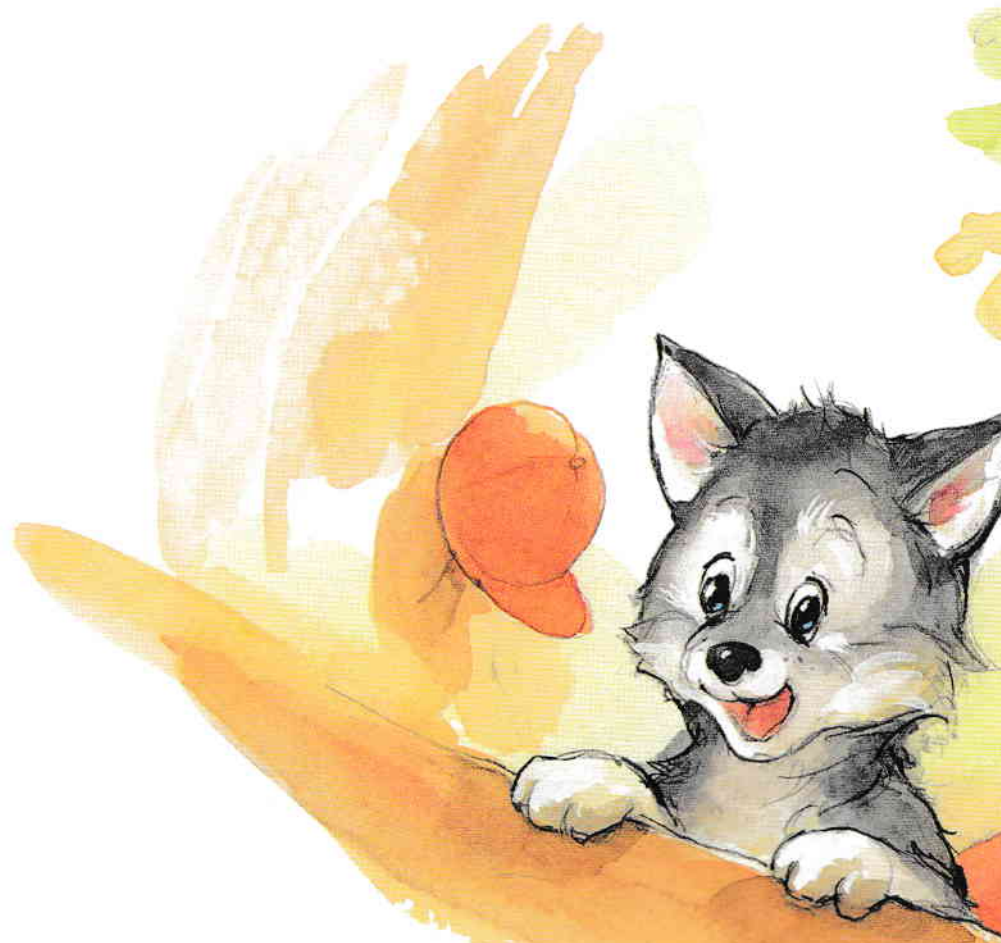
Acum dădu deoparte cerul cu lună plină. Cu un **vâj** puternic, cerul din flori presate se răsuci și dispăru între crengile salciei.

Micuța lupoaică Wilma, care stătea ghemuită între rădăcinile copacului de alături, se întoarse pe partea cealaltă și murmură ceva în somn.

Mino zâmbi. În urmă cu un an, când de-abia venise la școală, și el fusese ajutat de ceilalți lupi. Acum era rândul lui să o ajute pe Wilma. Lupii mai mari îl apăraseră chiar și de vorbele răutăcioase ale celor doi lupi polari, Bruce și Willis, care se credeau șmecheri nevoie mare.

Dar lui Mino nu-i mai era frică de ei. Acum îi avea pe Lola și pe Lenni. Cu așa prieteni buni, nimic nu i se putea întâmpla! Lola, pisica sălbatică, se afla la școală abia de anul ăsta. La început, Mino nu credea că s-ar putea împrieteni cu o pisică sălbatică. La urma urmei, câinii și pisicile nu se împacă prea bine.

Dar îndoielile i se risipiseră curând, iar Mino, Lenni și Lola deveniseră de nedespărțit.

— Mino? zise Wilma, scoțându-și capul pufos dintre rădăcini. Mi-e frig. Pot să vin la tine?

— Sigur, răspuse Mino. Hai încoace!

Dintr-un salt, Wilma trecu în culcușul lui Mino și se ghemui lângă el.

— Crezi c-o să avem și azi la micul-dejun gemul ăla delicios de ghinde?

Mino își ridică nasul în vânt.

— Absolut. Va fi chiar câte un castronaș de gem pentru fiecare.

După ce îi spuse Wilmei o poveste frumoasă de bună dimineața, Mino se duse să se vadă cu Lola și Lenni. Hotărâseră să se întâlnească în hamacul Lolei, cum făceau în fiecare dimineață înainte de ore.

Mino trecu printr-un luminiș la marginea
căruia se înălțau Cei Trei Mesteceni. De fiecare
dată când trecea vreun animal pe lângă ei, copacii
îi cântau o poezioară.

Lupii dorm în culcuș
Pitiți sub copac,
Numai unul
Se duce păș-păș
La prietenii lui din hamac.

...șoptiră Cei Trei Mesteceni când
Mino trecu iute pe lângă ei.

Mino ajunse la poarta școlii și
porni de-a lungul terenului de joacă.
Acolo își aveau bursucii vizuinile, iar
alături, sus de tot într-un arțar, se afla
hamacul în care dormea Lola.

Lui Mino nu-i era ușor să ajungă
sus. Trebuia mai întâi să sară pe vizuinile
bursucilor și apoi să meargă pe un
trunchi gros, sprijinit în așa fel încât să
ducă până la culcușul Lolei.

Ursul Lenni era deja acolo și sugea
o bomboană cu mentă și caramel.

— O să-ți strici pofta de mâncare,
mormăi Lola, care ținea un coș plin cu
bunătăți.

— Nu mai fi așa cârcotașă! N-am luat decât o bombonică. **Serios!** Și încă sunt lihnit! se apără Lenni.

Mino chicoti. Nasul îi spunea că această bombonică nevinovată era deja a noua pe care o mânca Lenni în ziua aceea. Ursulețul se dădea în vânt după bomboanele astea, iar blana lui avea întotdeauna un iz de mentă și caramel.

— Chiar așa, e prima ta bomboană? îl tachină Mino. Știi doar că nasul meu...

— **Termină!** spuse Lenni îmbufnat. Tu și nasul tău fantastic... Mie oricum mi-e foame tot timpul. Altfel cum crezi c-aș mai fi atât de puternic?

— Atâta timp cât mai ai poftă de mâncare, e OK, zise Lola, scoțând din coș câteva felii de pâine și niște piure de castane.

Acum și lui Mino i se făcu o foame de lup. Își înfipse colții într-o felie de pâine.

Lola terminase deja de mâncat, pentru că ea făcea totul de șapte ori mai repede decât oricine altcineva. Alerga de șapte ori mai repede, se cățara de șapte ori mai repede și-și mânca micul-dejun de șapte ori mai repede.

— Ia ghiciți cine vine la noi! zise Lenni cu gura plină.

— Sunt sigură c-o să ne spui tu imediat, zise Lola.

— Paznicul Pădurii!

— Paznicul Pădurii? se miră Mino.

Ce animal mai era și ăsta? El unul nu mai auzise niciodată de așa ceva.

— Paznicul Pădurii e un elan mare care veghează asupra Pădurii Zvăpăiate și asupra Pădurii Sălbatice. El are grijă de toate animalele și, când se ceartă, încearcă să le împace. Nu a trecut niciodată pe la voi pe acasă?

Lola și Mino clătinară din cap.

— Deși, dacă mă gândesc mai bine...

Da! spuse Lola. La pisicile sălbatice vine des în vizită un elan. Se întâmplă întotdeauna când se ceartă mătușa Mela cu mătușa Kara.

— Vezi? Elanul ăla e Erik, Paznicul Pădurii.

— Și de ce vine aici, în Pădurea Zvăpăiată? întrebă Mino. Noi nu ne certăm deloc.

— E prieten cu mama. Vine la ea în vizită. Și vrea și să-i vadă pe copiii de la școală. Eu de-abia aștept. Pe vremuri mă jucam cu el de-a prinde ghinda.

Deodată, Lenni se uită speriat în jur.
Curtea școlii era pustie.

— **Aoleu!** Toți copiii
s-au dus la ore. Lola, trebuie
să ne salvezi. Poți să ne ții ușa
deschisă și să-i distragi atenția doamnei Țepuș?

Lola încuviință din cap și **Puf!** se făcu
nevăzută.

— Lola e așa de rapidă, că într-una din zilele
astea o să se întrecă până și pe sine
însăși! zâmbi Lenni.

